

שלישי ומעלים כנפים שלש המחרנות כאחד, וכולם אומרים: קדוש ה' צבאות מלא כל הארץ בכבודו. ועל זה כלם משלבים זה בזיה, אלה נקנסים לתוך אלה, ואלה נקנסים זה בזיה, כמו שנאמר משלבת אשא אל אחתה בן

עשה לכל קרשי המשכן. נקרשים עומדים תמיד בקיום ולא מתחופפים, כמו שהם עומדים, שלא מתחופפים, שאין להם ברעים, ועומדים תמיד בלי ישיבה, ועל זה פתוח בקרושים,

מה פתוח? שתי ידות לקרש האחד. אף כי בשני גונים הם כוללים כל אחד ואחד מהם, אותו שלו ושל חברו, וחברו אף כי יש בו, ועל זה משלבים זה עם זה. וזה נוטל שלו ושל חברו, וזה נוטל שלו ושל חברו.

ברגמת זה פתוח בתורה, (משלי^א) כי טוב סחרה מסחר בסוף ומחריז תבואה. זה מלמד לנו, וזה מלמד לנו. נעשה משלבים זה עם זה. זה נוטל שלו ושל חברו, וזה נוטל שלו ושל חברו, ומשלבים זה בזיה.

בתוב, בנאות דשא ירביצני על מי מנוחות יהלני. נאות דשא - אלה הם המקורות העליונים של כל מהון וההשקה באים מהם. הנאות הללו נקראים נאות יעקב, נאות דשא, מושם שיש נאות בחוץ שגוראים נאות מדבר, ועל זה בנאות דשא. ואמ' אמר, הרי כתוב פרשא הארץ דשא, שהרי הוא למטה? אלא דשא מאוון, נאות בא, שנולד וצומח מהם,

ועל זה בנאות דשא ירביצני. על מי מנוחות יהלני, אלו הם של מנוחה, ששופעים מאותו מקום ששופע ויוצא מעין,

משמעותין בחדא, וכליהו אמרי קדוש יי' צבאות מלא כל הארץ בכבודו. ועל דא כליהו משלבן דא בדא, אלין עאלין לגו אלין, ואלין עאלין לגו אלין, משלבן דא בדא, כמה דעתך אמר משולבות אשא אל אחותה בן תעשה לכל קרשוי המשכן.

ראשים קיימי תדריך בקיומיהם, ולא מתכפפי, בגונא דאיןון עומדים, דלא מתכפפי, דלית לוון קפיאי, וקיימי תדריך בלא ישיבה, ועל דא כתיב בקרשים עומדים.

מה כתיב,שתי ידות לקרש האחד, אוף הבי, בתרי גוני איןון פליין כל חד וחד מנוייה, והוא דיליה ורחבריה, וחבריה אוף חבי ביה, ועל דא משלבן דא עם דא. (דא ניטיל דיליה ורחבריה, ורא ניטיל דיליה ורחבריה).

בגונא דא כתיב באורייתא, (משל^ב כי טוב סחרה מסחר בסוף ומחריז תבואה, דא אוליף לדא, ודא אוליף לדא, אתהUDO משלבן דא עם דא. דא ניטיל דיליה ורחבריה, ודא ניטיל דיליה ורחבריה, ומשלבן דא בדא. כתיב בנאות דשא ירביצני על מי מנוחות יהלני. נאות דשא, אלין איןון מקוריין על איןון, דבל מזונא וספוקא אתיא מפיהו. נאות אלין אקרון (אייה^ב) נאות יעקב. נאות דשא, בגין דאית נאות לבר דאקרון (ויאל^ב) נאות מדבר, ועל דא בנאות דשא. וαι תימא הא כתיב פרשא הארץ דשא, דהא איהו למטה. אלא דשא מאינון נאות אתיא דאתיליד ואצמה מנוייה, ועל דא בנאות דשא ירביצני.

על מי מנוחות יהלני, אלין מיין דגניחה, דכא גנדין מההוא אחר דגניד ונפיק מעין, ואינון מיין אקרון מי מנוחות. נפשי